

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Andreæ Vallensis Vvlgo Del Vavlx Andanensis, I. V. D. Et
In Alma Academia Lovaniensi SS. Canonum Professoris
Ordinarii, Paratitla Ivris Canonici Sive Decretalivm D.
Gregorii Papæ IX. Svmmaria Ac ...**

Delvaux, André

Coloniæ Agrippinæ, 1686

6. De Confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62177)

cessarius, sed sufficiat causalis seu qui est in voluntate, arg. can. Si propterea 28. can. Si cui 30. De poenit. Dist. 1. tamen & ille admodum utilis ac bonus est exemplo Davidis, Petri, Magdalena, Nivitarum, & aliorum. Quamvis etiam utilissimum sit de singulis peccatis mortalibus contritionem elicere, singulaque detestanda sint, ac de illis dolendum, juxta illud Esaiæ 38. *Reogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine animæ meæ*: non tamen id absolute necessarium est, sed sufficit unico actu contritionis simul omnia peccata, post examen occurrentia, detestati: ut patet ex eo, quod traditur, peccatorem in momento posse justificari, juxta illud Ezech 33. *In quacumque hora conversus fueris & ingemuerit peccator*; relatum in can. Ponderet, Dist. 5. & juxta can. 3. De poenit. Dist. 7. Quod falsum esset, si pro numero peccatorum mortalium numerus actuum doloris requireretur. De modo acquirendi contritionem vide Conc. Trid. Sess. 14. c. 5.

§. V.

An & quando obliget præceptum Contritionis.

1. *Contritio de necessitate est præcepti & medii.*
 2. *Non obligatur quis statim à commisso peccato ad contritionem.*
 3. *Præceptum contritionis quando obliget sub peccato mortali.*
1. **C**ontritionem peccati esse necessarium necessitate præcepti simul & medii colligitur satis ex Conc. Trid. Sess. 6. cap. 14. & Sess. 14. cap. 4. ubi definit, contritionem omni tempore fuisse necessariam peccatori ad justificationem; vindicans se loqui de utraque necessitate: & ex illo Luca 13. *Nisi poenitentiam habueritis, omnes simul peribitis.*
2. Et licet optimum acutissimum sit, statim commisso crimine conteri, juxta illud, *Non tardes converti*; tamen cum præceptum contritionis, sicut & confessionis, sit affirmativum, non obligat ad perpetuum, sed solum determinato tempore; uti & reliqua præcepta affirmativa. Ideoque non obligatur homo sub peccato mortali statim post commissum peccatum ad contritionem, quamvis commoditatem habeat illam eliciendi. Ejustamen dilatio sine causa, quæ nulla esse potest, circumstantia est aggravans peccatum commissum.

3. Obligat verò præceptum contritionis sub peccato mortali in periculo salutis animæ vel corporis: veluti in gravi infirmitate, in partu periculoso, instante naufragio, dum incundum est prælium, aut instituenda longa & periculosa navigatio, v. g. in Indiam; dum Sacramentum aliquod est administrandum vel suscipiendum,

§. VI.

De Confessione.

1. 2. *Confessio quid sit; & minister illius.*
3. *In eo requiritur potestas ordinis & jurisdictionis.*
4. *Proprius Sacerdos in hoc Sacramento quis dicatur.*
5. *Nullus audiri confessionem potest, nisi approbatus ab Ordinario.*
6. *In mortis articulo vel alio periculo quilibet sacerdos absolvere potest.*
7. *Aliquis sacerdos approbatus ex licentia propriis audire confessiones potest.*
8. *De casibus Romano Pont. reservatis.*
9. *De casibus Episcopo reservatis.*

Secunda pars integralis Poenitentia est Confessio, quam jure divino omnibus post Baptismum in mortale peccatum lapsis, necessariam esse, atque à Christo ipso institutam (Joan. 10. illis verbis, *Accipite Spiritum Sanctum &c.* & Matth. 16. & 18. *Quodcumque solveritis super terram &c.*) definit ac docet Conc. Trid. Sess. 14. c. 5. & can. 6. 7. & 8. Unde facile refelluntur opiniones quorundam, apud Gloss. in summa Dist. 6. De poen. aliter de hujus institutione sentientium

1. Est autem Confessio sacramentalis; de qua hic agimus; peccatorum suorum sacerdoti proprio ad eorum sacramentalem remissionem obtinendam facta declaratio.
- Dicitur peccatorum suorum, ex e. Omnia utriusque 12. h. e. in verbis, *omnia sua solius peccata.*
2. Dicitur, Sacerdoti: nam eum solum esse, ministrum hujus Sacramenti definitum est in Conc. Lateran. Florent. ac novissime Trid. can. 6. & 10. Colligiturque ex præcatis verbis Christi Joan. 20. loquentis solis Apostolis, & sic solis sacerdotibus; & Matth. 16 & 18. ubi similiter non omnibus, sed soli Petro & Apostolis promissæ sunt claves regni caelorum.

3. Dicitur etiam proprio; id est ei, qui habet absolvendi potestatem propriam, aut delegatam: nam in ministerio hujus Sacramenti jure divino requiritur non solum potestas Ordinis, quæ illi confertur in sua consecratione; dum ordinatur Sacerdos, sed etiam jurisdic-tio-nis; quæ illi quidem confertur etiam in sua ordinatione, sed quasi in habitu & incompletè, quia nequit exire in actum, nisi habeat subjectos, quos accipere debet ab Ecclesia, & accipit, quando legitime præficitur curæ animarum vel beneficium curatum obtinet, Conc. Trid. Sess. 23. c. 15. *De reformat.* tunc enim illi completa confertur jurisdic-tio.

Et hinc fit, quod potestas jurisdictionis ab Ecclesia impediri possit, non etiam potestas ordinis seu consecrandi.

Defectu igitur potestatis Ordinis Confessio laico, aut Clerico non sacerdoti, etiam in necessitate non est sacramentalis, ne quidem ad effectum valet absolutionis juxta communem Theologorum sententiam, veram ac definitam in Conc. Trid. Sess. 14. can. 10.

Non obstat canon. *Quem poenitet. h. quare Depo-nit. Distinct. 1. nec. canon. Qui vult confiteri. Dist. 6.* ubi Augustinus seu auctor libri de vera & falsa poenitentia sic ait *Tanta via confis-sionis est, ut, si deest sacerdos, confiteatur proximo, id est laico, ut patet ex sequentibus:* quia id intelligi debet de consilio causa humilitatis & consilij aut auxiliij petendi & accipiendi à proximo, non autem ad effectum sacramentalis confessionis, vide Navar. *ad can. 1. d. Distinct. 6.*

Defectu verò jurisdictionis non potest absolvere quilibet simplex Sacerdos, excepto articulo mortis, sed is solum, cui comperit jurisdic-tio, ordinaria vel delegata, in confitentem, ut patet ex Conc. Trid. Sess. 14. c. 6. & 7. & can. 9. & 10. & Sess. 23. c. 15.

4. Proprius autem Sacerdos in primis sum-mus est Pontifex respectu totius Ecclesiæ, cujus Pastor in Conc. Florent. appellatur; Episcopus in sua diocesi, ut & Vicarius Episcopi, quia is quoque nomine Ordinarij venit, & representat Episcopum, Sanchez *De matrim lib. 3. Disputat 29. n. 15. Gutierrez lib. 1. Cap. quæst. cap. 1. n. 8. Zyp. h. tit. n. 1.* Item Parochus in sua parochia *d. e. Omnia utriusque h. c. Quod autem 14. h. 1.* non etiam per totam diocesium: adeo

ut relicta parochia sua, absque licentia ulterio-ri non possit amplius confessiones audire, Piaf. 2. p. cap. 1. art. 2. n. 3. multò minus in aliena diocesi, si in altera tantum sit approbatus; quia Con-cil. Trid. ita intelligi debet, ut sit approbatus ab ordinario loci, in quo audit confessiones, vel sit electio, ex vi Bullæ Cruciatæ: quod & in alijs ejusdem Conc. decretis sæpè usu venit Zyp. d. n. 1. in fide & Piaf. d. loco ex declarat. *Sacra Congregat.* Prælati quoque Ordinum respectu suorum sub-ditorum, & alii de eorum licentia, *d. e. Omnia utriusque h. c. 2. cod. in 6.* Vel ex permissione Juris: quo licet Episcopis, alijsque superioribus, imò & minoribus, Prælati exemptis, etiam præter sui superioris licentiam, providum & discre. um sibi eligere Confessarium, *c. fin. h. t.* à quo absolvi quo vis loco possunt; & à casibus ac censuris, à quibus subditos suos possunt absolvere. Quod licet multis Abbatibus concessum sit, non tamen Abbatis, quia non sunt Prælati, nec claves habent jurisdictionis. Similiter Parochi & simplices Sacerdotes, ubi non est contraria consuetudo, vel præceptum Episcopi, qui illorum proprius est sacerdos, possunt sibi Confessarium elige-re, quem volunt, in casibus non reservatis. Vel denique ex privilegio, ut Religiosi Mendicantes & quidem alij, quibus si quis ex licentia Papæ confessus fuerit, non veniet iterum eadem pec-cata confiteri Parocho suo: *Extravag. Vas electio-nis De hæres. Conc. Lateran. sub Leone X. Sess. 11.*

5. Ubi observandum, quod cum Bonif. VIII. in *Extravag. Super Cathedram De sepult.* statuisset, ut Mendicantes præsentent Episcopo idoneos: qui ab eo acciperent potestatem prædicandi & confessiones audiendi, postea Benedic-tus XI in *Extravag. Inter cunctas*, sustulit statutum illud, concessa Mendicantibus facultate prædicandi ac confessiones audiendi, absque eo quod se Episcopis præsentarent, Verum statutum Bonif. VIII. innovatum dein-de fuit per *Clement. Dudum De sepult.* Tandem-que Conc. Trid. cui hodie standum est, Sess. 23. c. 18. definit, neminem, etiam Regularem, posse confessiones sæcularium, etiam sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse neces-sarium, aut idoneus judicetur, & approbationem ab eis obtinuerit, privilegij, & consuetudino

dine quacumque etiam immemoriali, non obstantibus.

6. Dixi autè, excepto articulo mortis; quia tunc quilibet sacerdos, nullo proflus excepto, potest absolvere ab omnibus peccatis & censuris Ecclesiasticis, ut patet ex *c. Felicis De panis in 6. & similibus aliis*, ac denique Conc. Trid. Sess. 14. c. 7. sicut & alio tempore à peccatis venialibus, aut etiam mortalibus, semel autè confessis, permittente in Ecclesia Vide Navar. in *Manuali. c. 4. n. 5. & in can. Placuit De poenit. Diff. 6. n. 22.* Verius autem hic non distingui articulum mortis ab evidenti periculo, arg. *c. Eos qui De sentent. excommunicat. in 6.* ubi Pont. meminit *articuli mortis* & postea vocat *periculum*. Cui adde, favores ampliandos esse, & odia restringenda: Ecclesiamque velut piam matrem, voluisse saluti filiorum suorum consulere, non solum ipso mortis puncto, sed & in probabili periculo potissimum dum non adest alius magis idoneus Vide Navar. in *Man. c. 26. n. 26. & 31.*

7. Sufficit autem ad confitendum alieno sacerdoti licentia à proprio, sive tacita, sive expressa modò tamen signo aliquo exteriori fuerit manifestata, Navar. in *d. can. placuit*. Hancque licentiam dare alteri approbato possunt, qui propriam & ordinariam jurisdictionem habent: quales sunt supra recensiti, & inter eos Parochus, licet careat potestate ordinis, Navar. in *d. can. Placuit n. 50.* Imò etiam substitutus à Parocho, si hic illi absolutam sacramenta administrandi facultatem dederit: non item delegati & subdelegati, nisi expressim talem facultatem à delegante vel subdelegante acceperint.

8. Observandum etiam hic, multos esse casus reservatos summo Pontifici, à quibus nullus Confessarius, absque speciali licentia, absolvere potest: cujusmodi sunt in primis, qui recensentur in Bulla, Cœnæ Domini, quam refert Pias. p. 2. c. 1. & 3. subjiciens alios quadraginta duos, desumptos tam ex corpore Juris communis, quam ex diversorum Pontificum Constitutionibus. Permittit tamen Conc. Trid. Sess. 24. c. 6. Episcopis facultatem absolvendi in foro conscientie delinquentes quoscumque sibi subditos per seipos, aut per Vicarium, ad id specialiter deputandum, in quibuscumque casibus occultis, non deductis ad forum conten-

tiosum, etiam Sedi Apostolicæ reservatis, etiam in crimine hæresis, ut tamen eo casu soli Episcopi per se absolvere possint, quorum censetur in hoc crimine electa indultia, non eorum Vicarij. Attamen prædictum Conc. Trid. decretum non procedere quoad casus Bullæ Cœnæ Domini declaratum fuisse à Greg. XIV. & Clemente VIII. post Genuens. refert Pias. d. c. 1. a 3. n. 4. subjungens declarationem Card. quoad causas hæresis. Idemque tenet Navar. in *Manuali. c. 27. n. 275.* Hincque videmus quotidiè in praxi, inquit Pias *d. loco*, multos Episcopos obtinere à Sede Apostolica facultatem absolvendi ab hæresi etiam occulta. Eadem de re fufius agit Zerola 2. p. *V. Absolutio ad 8. & Zy. pæus h. t. n. 5. 6. & 7.* quoad Episcopos Belgij.

Extra casus, reservatos summo Pontifici, absolvere potest Episcopus in foro animæ, estque ordinarius rector & confessor suæ diocesis, Pias, *d. c. 1. art. 2. in princ.*

9. Cavendum etiam est inferioribus Episcopis, licet ab eo approbati fuerint, ne absolvant à casibus, Episcopo reservatis, nisi ad hoc specialem facultatem obinuerint, quia ea non continetur sub approbatione: neque enim in generali concessione veniunt ea quæ requirunt speciale mandatum. c. *Si Episcopus h. t. in 6. Clement. Non potest. De procurat.* Sunt autem casus Episcopo reservati, alij de jure, ut levis percussio Clerici, & *Pervenit inf. De sent. excommunicat.* quæ cum potius sit facti, quam juris, ex omnibus circumstantijs, veluti quantitate personæ percussæ, percussantis, modo & loco percussions, committitur arbitrio Jubicis seu Ordinarij *ex communi DD. sententia, & extravag. Joan. xxii. quam refert Pias. d. c. 1. art. 3. n. 5.* Alij de consuetudine: Alij verò quos ipse Episcopus sibi reservavit, prout reservare potest, *juxta c. pen. & ibi Glos. h. t. in 6. Clement. Dudum & per ejusmodi junctâ Glos. De sepul. & novissime. Conc. Trid. Sess. 14. c. 6.* Aded ut nulli alij, ne quidem Regulares, quorumque indultorum prætextu, ab ijs absolvere possint, quantumvis sint generaliter ab ipso Episcopo approbati, ut respondisse Sac. Congregat. Carolo Borromæo refert Pias. *d. loco n. 3. Zerola 2. p. V. Absolutio Ad primum.* Imò nec Pœnitentiarius ipse, ex vi sui officij, sine speciali mandato. Navar. *Conf. 20. h. t. Riccius in Praxi Decif. 572.*

De casibus autem Episcopo reservatis videre licet Piaf. d. art. 3. n. 4. & seqq. Quo loco tradit Episcopum in reservandis hujusmodi casibus oportere servare modum, præscriptum decreto Sacre Congregat. ad Archiepisc. Neapolit. quod ibidem n. 12. refert, ut & Piaf. d. Decis. 562. nempe ut non reservet sibi in primis casus contentos in Bulla Cœnæ Domini, seu alias reservatos Sedi Apostolicæ, neque eos, quibus annexa est major excommunicatio, à jure imposta; neque eos in quibus absolutio non datur, nisi facta restitutione: neque eos, qui versantur circa res parvi momenti: neque peccata carnis, nisi cum magna circumspetione. Sic quoque Clemens VIII. animadvertens quosdam regulares, dum conscientiam superiori aperire reformidant, adduci posse in æternæ damnationis periculum, sanxit, ne eorum superiores sibi abolutiones reservent, nisi in casibus expressis, seu eorum aliquibus, de quibus vide Zyp. h. t. n. 16.

§. VII.

Quos & quando obliget præceptum Confessionis.

1. Confiteri omnes tenentur saltem semel in anno.
2. Et quidem mortalia peccata, non venialia.
3. Et instante Paschate.
4. Confessio actualis quibus casibus obliget.

EX præcepto Ecclesiæ, quæ jus divinum determinavit ad tempus, omnes utriusque sexus fideles, ubi ad annos discretionis pervenerint, tenentur saltem semel in anno omnia peccata sua mortalia, quorum post diligentem sui discussionem scientiam habuerint, confiteri proprio sacerdoti; vel alteri probato, de ejus licentia, cap. Omnis utriusque h. t. Licet olim statutum fuisse videatur, ut ter in anno, scilicet in Paschate, Pentecoste, & Natali Domini quisque fidelium confiteretur, eam. Et si non frequenter 16. De consecrat. Dist. 2.

2. Dixi, mortalia: quia venialia, quibus à gratia Dei non excluduntur, neque ex præcepto Christi, neque ex statuto Ecclesiæ tenentur quis confiteri, ut patet ex Conc. Trid. Sess. 24. cap. 5. nisi fortè ratione conscientie erroneè ad illa confitenda obligetur: puta si existimet se ad ea confitenda teneri, quia putet esse mor-

talia, aut de illis dubitet, vel ratione alicujus voti particularis aut statuti, cui subest. Quo pacto in Clement. Ne in agro §. 1. Sano de statu Monachor. præcipitur Benedictinis, ut tam in monasteriis quàm extra constituti, singulis mensibus saltem semel omnes & singuli accedant ad confessionem & communionem. Idem de Monialibus statuitur in Conc. Trid. Sess. 15. c. 10. De Regularibus.

3. Confitentur hodie communiter Christiani instante Paschate: non quòd ab Ecclesia illud tempus sit determinatum pro confessione, ut satis constat ex d. c. Omnis utriusque, h. t. Covar. in c. Alma mater p. 1. §. 1. n. 6. & 7. Conc. Trid. d. loco, sed quia tunc obliget præceptum de communionem, quam præcedere debet confessio.

Tametsi verò quis non teneatur mox, atque peccavit, confiteri, licet commoditatem confitendi habeat, ut constat ex d. c. Omnis utriusque & ibi Panorm. Conc. Trid. d. loco Navar. in princ. dist. 5. De penit. ubi argumenta in contrarium solvit: tamen in lege Evangelica toties propositum obligat confessionis, quoties contritionis præceptum.

4. Ipsa autem actualis confessio obligat, Primò in mortis articulo seu evidenti periculo, siye statu, cui mors certa, velut plurimum, conjuncta est, qualis est status agonizantium; gravi & acuta febris laborantium, eorum scilicet, de quibus desperant Medici, quibus imminet partus difficilis, aut naufragium, aut aliud probabile periculum mortis, Abbasia cap. Pastoralis §. 1. sup. De offic. lud. Ordin. & in c. Cum infirmitas 13. hoc tit. ubi ea præcipue de causa Innoc. III. præcipit Medicis sub pœna exclusionis ab ingressu Ecclesiæ, ut vocati ad infirmos, gravi & periculoso morbo laborantes, eos ante omnia moncant & inducant, ut medicos advoceant animatum. Quod decretum non solum innovavit Pius V. motu proprio incip. Supra gregem 11. Martii 1566. apud Piaf. cap. 2. cap. 3. n. 18. sed etiam jussit, ut Medici, dum creantur Doctores, jurent se hanc Constitutionem servaturos: vetitque ne Medici ultra tres dies visitant ægros, in lecto jacentes, nisi peccata confessi fuerint. Cujus Bullæ observatio, inquit Zyp. hoc tit. num. 18. Medicis quantum fieri potest, commendata in Synodo Antwerp. 1609. Sed quia hic morbi non ita solent esse